

## Arrest

nr. 234 498 van 26 maart 2020  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN  
Henri Jasparlaan 109  
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 19 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HAUQUIER *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 september 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 september 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 augustus 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 februari 2019.

1.3. Op 20 maart 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 maart 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart van Palestijnse origine en UNRWA geregistreerd te zijn en afkomstig te zijn uit Gaza, Beit Lahiya. Op 12 augustus 2012 zou u op een stuk landbouwgrond dat jullie bezitten dichtbij de Israëlische grens een constructie hebben ontdekt. U zou de constructie hebben verwijderd, samen met de materialen die u er vond. Diezelfde avond zou er een huiszoeking hebben plaatsgevonden door de Al Qassem brigade. U zou echter op aanraden van uw familie- die u erop wezen dat u een constructie van 'het verzet' had verwijderd en u hierdoor wellicht in de problemen zou komen - al eerder Beit Lahiya hebben verlaten en zijn ondergedoken bij uw familie in het Jabaliya kamp. De Qassem brigade liet u een brief na dat u zich diende aan te melden. Enkele dagen later ontving u eveneens een oproepingsbrief van de interne veiligheidsdienst. Tijdens de twee weken dat u ondergedoken zat, zouden uw ooms langs moederskant via het aanspreken van hun connecties alle nodige maatregelen en documenten hebben getroffen zodat u op 25 of 26 augustus 2012 Gaza kon verlaten via de grensovergang van Rafah. U reisde vanuit Egypte verder naar Maleisië. In Maleisië diende u een verzoek om bescherming in bij UNHCR. Er zou echter geen schot zijn gekomen in uw zaak en zou al eens opgepakt zijn geweest door de Maleisische autoriteiten omdat u niet over de juiste verblijfsdocumenten beschikte. Omdat u vreesde te zullen worden gerepatriëerd naar Gaza, regelde uw familie een nieuw paspoort en een visum voor Turkije. Op 31 december 2015 komt u aan in Turkije. U reisde vervolgens via Griekenland, Macedonië, Kroatië, Slovenië naar Duitsland waar uw vingerafdrukken werden genomen. Vanuit Duitsland trok u verder naar Nederland waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verzoek werd er geweigerd. In september 2017 reisde u verder naar België waar u op 25 september 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende.*

*Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw internationaal reisdocument, uw identiteitskaart en uw VN vluchtelingenpasje. Verder legt u volgende kopieën voor: de oproepingsbrief van Al Qassem en twee oproepingsbrieven van de interne veiligheidsdienst, de verkoopsakte van het stuk landbouwgrond, uw geboorteakte, de overlijdensakte van uw vader, uw UNRWA kaart en de documenten aangaande de vernieuwing van uw paspoort.*

#### **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.*

*Uit uw verklaringen blijkt dat u de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. U bent in Gaza UNRWA geregistreerd (CGVS, pg.6) en legt een identiteitskaart voor (CGVS, pg.6). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.*

*Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede "**wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden**". Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt*

namelijk het volgende: "Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. **Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden** zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]"

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden **individueel** moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich kunt beroepen op de bescherming of bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u door Al Qassem wordt gezocht nadat u de constructie die zij hadden opgezet om een tunnel te maken, hebt vernield. Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

De manier waarop u de gang van zaken schetst, doet de nodige vraagtekens oproepen. Zo geeft u in eerste instantie aan dat u op uw stuk landbouwgrond een soort van serre zag staan en graaftoestellen, maar daar u niet wist dat het om de 'resistentie' ging, u daarom de zaken gewoonweg hebt verwijderd en verplaatst naar het stuk grond naast uw grond (CGVS, pg.8). U erop gewezen dat – gezien de materialen die er lagen zoals graaftoestellen en zakken met zand wezenlijk verschillen met die van gewone landbouwwerktuigen en u een soort van gat had gezien (CGVS, pg.8) – het moeilijk kan worden begrepen dat u niet wist wie die serre op uw land had geplaatst of waarvoor het diende (CGVS, pg.8), geeft u vervolgens aan dat u bij het naderbij komen wel degelijk wist dat het om de resistentie ging, maar dat u niet wist wat de gevolgen zouden zijn bij een verwijdering van die materialen (CGVS, pg.8). U zou pas na uw actie hebben gedacht dat u wel eens in de problemen zou kunnen komen te zitten (CGVS, pg.8). Dat u echter onbezonnen aan een actie zoals deze zou beginnen, zonder na te denken over de consequenties die hieruit zouden volgen, is gezien de context waarin u leefde weinig geloofwaardig te noemen. U hiermee geconfronteerd stelt u vervolgens dat u wel wist dat het u problemen zou kunnen opleveren, maar dat u het had gedaan omwille van de liefde voor uw stuk landbouwgrond en u niet wilt dat men het zou gebruiken voor andere doeleinden (CGVS, pg.8). Het hoeft geen betoog dat het crescendo dat u hanteert - van helemaal niets te weten en daarom ongewild slachtoffer te zijn van uw onschuldige daden tot een bewuste daad van verzet tegen al Qassem uit liefde voor uw landbouwgrond en tegen de daden die zij stelden wat ook de gevolgen zouden mogen zijn – ervan getuigt dat u uw verhaal vormt geeft conform de wenselijkheid van de antwoorden op de vragen die het CGVS u stelt. Het mag dan ook niet verwonderen dat aan uw versie van de feiten geen enkel geloof kan worden gehecht.

Daarnaast legt u ter staving van uw vrees kopiëren voor van een oproepingsbrief van Al Qassam en van twee oproepingsbrieven uitgeschreven door de interne veiligheidsdienst van Hamas. Dient in deze te worden opgemerkt dat aan deze brieven geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht daar deze kopieën betreffen en aldus gemakkelijk manipuleerbaar zijn. Bovendien kan ook wat de inhoud betreft reeds de nodige vragen worden gesteld bij de authenticiteit van deze documenten. Zo werd de datum van ontvangst van deze brieven gedateerd een dag voor de opmaak ervan (CGVS, pg.10, zie

administratief dossier). Geconfronteerd met het feit dat het onmogelijk is dat een brief wordt afgeleverd een dag voor hij wordt opgemaakt, heeft u hiervoor geen verklaring (CGVS, pg.10). Het hoeft opnieuw geen betoog dat bovenstaande allerm minst de aannemelijkheid van uw vrees ten goede komt.

Daarenboven zou uw broer E.(...) eveneens Gaza hebben verlaten nadat hij problemen kende met Hamas (CGVS, pg.10). Hij zou geprotesteerd hebben tegen het feit dat jullie huis werd binnengevallen en zou twee dagen gearresteerd zijn geweest door de interne veiligheidsdienst (CGVS, pg.10) waarop hij in 2013 eveneens naar Maleisië reisde (CGVS, pg.10) en van daaruit verder naar Duitsland waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, pg.10). Onder het mom 'dat al die zaken verleden tijd zijn' (CGVS, pg.10), zou u verder niet meer met hem over zijn problemen hebben gesproken (CGVS, pg.10). Aldus weet u evenmin of uw broer recent nog werd opgeroepen of als er zich nog andere zaken hebben voorgedaan in Gaza met betrekking tot zijn problematiek (CGVS, pg.10). Dit valt gezien de door u vooropgestelde vrees niet te begrijpen. De reden waarom uw broer Gaza verliet, zou namelijk een gevolg zijn van uw directe vluchtaanleiding. Het kan dan ook van u worden verwacht dat u voldoende moeite zou ondernemen om u te informeren betreffende de gebeurtenissen die zich zouden hebben voorgedaan die verband houden met uw problematiek. Dat u naliel dit te doen, doet wederom twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Uw stelling dat u in Maleisië een verzoek om internationale bescherming indiende bij UNHCR toont allerm minst aan dat u daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming aangezien het hier enkel een registratie blijkt te betreffen en uw verzoek nooit werd onderzocht of afgesloten. De vaststelling dat uw verzoek om internationale bescherming in Nederland, tot driemaal toe, negatief werd afgesloten ondersteunt enkel huidige appreciatie van het CGVS.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden.

Bovendien blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er voor het UNRWA 122 miljoen dollar werd aangekondigd tijdens een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van het UNRWA. Door de financiële crisis waarmee het UNRWA te maken kreeg in 2018 als gevolg van de verminderde bijdrage van de Verenigde Staten, werd het UNRWA geconfronteerd met een financieel tekort van 446 miljoen dollar. Door deze belofte, alsook door de bijkomende inspanningen van verschillende landen, kon het tekort van 446 miljoen dollar van het UNRWA worden teruggebracht tot 21 miljoen dollar.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat

: (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als "een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is", ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA-Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ **individueel** worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een **persoonlijke** situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "**ernstige onveiligheid**" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen **zeer uitzonderlijke** socio-economische omstandigheden of **dwingende** humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als **een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid**. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een **persoonlijke** situatie van **ernstige onveiligheid** zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

**U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.** Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

U stelt immers dat uw familie over een eigen huis beschikt waarin momenteel nog één broer en twee van uw zussen wonen (CGVS, pg.3). Jullie huis werd beschadigd in de oorlog van 2008-2009, maar jullie slaagden erin het huis daarna terug te herstellen (CGVS, pg.3). Daarnaast beschikken jullie over een klein stuk grond (CGVS, pg.3). Uw gezin in Gaza wordt momenteel ondersteund door uw broer I.(...) die karate les geeft en die tornooien doet (CGVS, pg.3). Daarnaast krijgt hij hulp van uw broer in Duitsland en uw ooms langs moederskant (CGVS, pg.3). U slaagde erin uw reis van meer dan 10 000 dollar in het totaal te bekostigen met de hulp van uw broers en andere verwanten (CGVS, pg.6). Elk van uw broers en zussen hebben gestudeerd (CGVS, pg.7). U heeft toegang tot de medische (basis)zorg (CGVS, pg.2) en uw familie ontving ook voedselhulp naargelang de noden (CGVS, pg.2).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale

*bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.*

*De overige documenten die u voorlegt kunnen deze appreciatie niet wijzigen. Ze ondersteunen louter uw verklaringen met betrekking tot uw identiteit, herkomst, UNRWA statuut, opeenvolgende verblijfplaatsen, uw registratie bij UNHCR in Maleisië, het overlijden van uw vader en het feit dat jullie over een huis beschikken in Gaza. Geen van deze documenten toont echter aan dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.*

*Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.*

*Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.*

*De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviséerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.***

*In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.*

*Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.*

*Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.*

*Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.*

*Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).*

*Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid.*

*Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke*

problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen..

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (zie gehoorverslag CGVS, pg.6) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte.

In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Sinds begin november 2018 is het gebruik van geweld tijdens de protesten afgenomen.

Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw

*aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.*

*Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

### **C. Conclusie**

*Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Verzoekschrift**

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 1A en 1D van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, §4, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

In hoofddorde vraagt verzoeker om de erkenning van de vluchtelingenstatus. Verzoeker verwijst in een eerste onderdeel naar artikel 1D van het vluchtelingenverdrag en wijst erop dat de uitsluiting onder artikel 1D, lid 1 ophoudt van toepassing te zijn zodra artikel 1D, lid 2 in werking treedt. Een Palestijnse vluchteling wordt *ipso facto* of van rechtswege erkend in toepassing van artikel 1D, lid 2 "*wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden dan ook is opgehouden (...).*" Deze zinsnede werd geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest El Kott. Het Hof stelt in dit arrest dat niet alleen gebeurtenissen die rechtstreeks verband houden met UNRWA, zoals de opheffing van het agentschap of de onmogelijkheid haar mandaat uit te oefenen, ertoe leiden dat de bijstand moet worden beschouwd als opgehouden. "*Om welke reden dan ook*" moet volgens het Hof zo geïnterpreteerd worden dat de "*redenen voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten.*" De beslissing is volgens het Hof ingegeven "*door dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon.*" wanneer de persoon zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is. Dit betreft geen cumulatieve voorwaarde. Verzoeker benadrukt dat ook UNCHR in zijn *Guidelines on International Protection No.13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees* stelt dat het begrip "*om welke reden dan ook is opgehouden*" niet restrictief geïnterpreteerd mag worden en dat er geen significant verschil bestaat tussen de objectieve redenen die UNHCR vooropstelt in de *Guidelines* en de "*omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon*" zoals bepaald in het arrest El Kott.

In een tweede onderdeel betwist verzoeker het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat geen geloof kan gehecht worden aan zijn verklaringen dat hij gezocht wordt door Al Qassem nadat hij een constructie die zij hadden opgezet om een tunnel te maken heeft vernield. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen, namelijk dat hij de Gazastrook is moeten ontvluchten vanwege de problemen die hij kende met Al Qassam omwille van het afbreken van een constructie van hen die zich op zijn landbouwgrond bevond. Echter verzoeker wenst ter zake bijkomende verklaringen af te leggen die hij niet eerder heeft durven vermelden tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat hij vreesde dat zijn verklaringen kenbaar zouden gemaakt worden aan de Palestijnse gemeenschap en zijn familie die zich nog in Gaza bevindt op die manier in gevaar zou komen. Verzoeker licht toe dat zijn broer E. tot de Al Qassam brigade behoort. Na de dood van zijn vader wendde zijn broer zich tot de Al Qassam brigade voor financiële steun en bescherming en sloot zich aan bij hen. Verzoeker vreesde eveneens dat indien hij deze informatie zou meedelen aan de Belgische autoriteiten, men hem er van zou verdenken om eveneens deel uit te maken van de Al Qassam brigade. Verzoeker stelt dat hij meerdere malen werd gevraagd om zich aan te sluiten bij de Al Qassam brigade, maar hij steevast weigerde. Hij werd hiervoor hardhandig aangepakt door zijn broer en diens kompanen, waarbij hij meerdere malen geslagen werd en zelfs tot driemaal toe ontvoerd werd door hen. Tijdens één van de laatste confrontaties die hij had met de Al Qassam brigade, vielen personen die behoorden tot de Al Qassam brigade binnen in het huis. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij op dat moment niet aanwezig was en dat ze hierop een chaos veroorzaakten in het huis. Hij was echter wel degelijk aanwezig in het huis op het moment dat ze de huiszoeking deden. Meer zelfs, het was zijn broer E. die in het huis was binnengedrongen met kompanen. E. hield verzoeker onder schot en vuurde zelfs een kogel af, maar miste zijn doel dankzij de interventie van zijn moeder. Voorts, wat betreft het verwijderen van de materialen van de Al Qassam brigade die zich op zijn stuk grond bevonden, wenst verzoeker op te merken dat de grond hen werd nagelaten door hun vader. Verzoekers broer E. had de toestemming gegeven aan de Al Qassam brigade om de materialen voor graafwerken op de grond te plaatsen. Verzoeker kon zich hier niet in vinden en was van mening dat dit de nagedachtenis van wijlen zijn vader besmeurde. Daarom ging hij over tot het verwijderen van de materialen. Verzoeker was zich bijgevolg wel degelijk bewust van het feit dat hij de materialen van de Al Qassam brigade aan het verwijderen was, alsook van de mogelijke gevolgen dat dit met zich mee kon brengen. Hij was er echter van overtuigd dat hij het juiste deed om zijn vader te eren en zich te verzetten tegen de Al Qassam brigade. Hierna hebben verzoekers oom en zijn moeder hem ertoe aangezet om Gaza te ontvluchten voor zijn eigen veiligheid. Wat betreft de oproepingsbrief van Al Qassam en het feit dat de data van ontvangst van deze brieven gedateerd waren een dag voor de opmaak ervan, stelt verzoeker dat dit kan verklaard worden door het feit dat deze brieven eveneens uitgingen van zijn broer. Vervolgens geeft verzoeker een uiteenzetting aangaande het voordeel van de twijfel.

In een derde onderdeel merkt verzoeker op dat UNRWA geen bescherming biedt aan Palestijnse vluchtelingen vergelijkbaar met de bescherming die UNHCR biedt aan vluchtelingen die vallen onder de algemene vluchtelingendefinitie. De bescherming geboden door UNRWA is eerder een bescherming van sociale en economische rechten. Verzoeker geeft een uiteenzetting over de oprichting van UNRWA en UNCCP en benadrukt dat UNRWA de beschermingsfunctie van UNCCP nooit heeft overgenomen.

De mogelijkheid van UNRWA om haar opdracht te vervullen en bijstand te bieden aan Palestijnse vluchtelingen onder haar mandaat wordt beperkt door de structurele financiële problemen waarmee het agentschap kampt evenals door de politieke-en socio-economische situatie in Gaza, aldus verzoeker, die erop wijst dat UNRWA, wat betreft haar financiële middelen, afhankelijk is van de vrijwillige donaties die door de verschillende lidstaten van de VN gegeven worden. Sinds jaren kampt de organisatie echter met een structureel en ernstig financieel deficit, wat logischerwijze een negatieve invloed heeft op haar werking en haar mogelijkheden om op een kwaliteitsvolle manier bijstand te verlenen aan de personen die zich onder haar mandaat bevinden. Deze reeds beperkte mogelijkheden komen nog meer onder druk te staan gezien de laatste politieke ontwikkelingen en het verliezen van één van de hoofddonors. Verzoeker licht toe dat de Verenigde Staten, de grootste donor van UNRWA, begin 2018 besloten om hun steun aan het agentschap drastisch te verminderen. Deze beslissing heeft een enorme impact op de situatie van Palestijnse vluchtelingen die zich onder het mandaat van UNRWA bevinden, aldus verzoeker, die te dezen citeert uit het *"Humanitarian Bulletin Lebanon, Issue 30, 1/11/2017-31/01/2018"* van OCHA, uit het artikel *"UNRWA services reduction start tot bite"* van Middle East Monitor van 2 maart 2018, uit een rapport van de VN Veiligheidsraad (*Implementation of Security Council resolution 1559 (2004); Twenty-seventh semi-annual report of the Secretary-General [S/2018/480], 21/05/2018*) uit een bulletin van BADIL (*Understanding the Political Underpinnings of UNRWA's Chronic Funding Crisis, Bulletin No. 27, June 2018*), uit het rapport *"Gaza ten years later"* van UNSCO van juli 2017, uit het

rapport *"Gaza. 100 thousand hours of isolation"* van Euro-Mediterranean Human Rights Monitor van januari 2017, uit het *"Economic Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee"* van The World Bank van 27 september 2018, uit het artikel *"Half a million fewer Palestinian refugees set to receive UN aid next year"* van Middle East Eye van 17 december 2018 en uit het *"Humanitarian Bulletin Occupied Palestinian territory"* van OCHA van september 2018. Verzoeker stelt dat uit deze bronnen en informatie duidelijk blijkt dat UNRWA sinds begin 2018 te kampen heeft met enorme financiële tekorten, bovenop de reeds penibele situatie waarin het agentschap reeds verkeerde. Het ziet er volgens verzoeker bovendien naar uit dat deze situatie er niet op zal verbeteren in de nabije en middellange toekomst. De Verenigde Staten hebben ondertussen immers duidelijk laten verstaan dat zij niet van zin zijn om hun beslissing in de nabije toekomst om te keren, aldus verzoeker, die in dit verband citeert uit een *"Press Statement on U.S. Assistance to UNRWA"* van 31 augustus 2018. Verzoeker benadrukt dat, wanneer vastgesteld wordt dat UNRWA omwille van deze langdurige financiële problemen niet langer in staat is om effectieve bijstand te verlenen, dit volgens UNHCR kan beschouwd worden als een objectieve reden voor insluiting onder artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker vervolgt dat wegens de actuele humanitaire -en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bovendien kan aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door Israël, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie *'Protective edge'*, de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde in augustus 2012 aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueert de VN de situatie in Gaza en komt het tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat. Er is zelfs sprake van *"de-development"*. In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder op significante wijze. De economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. De verwachting is dat de sociaal-economische situatie er verder op zal achteruitgaan gezien de beslissing van Israël om de enige commerciële grens met Gaza te sluiten. Anno 2018 leeft 53% van de Gazanen onder de armoedegrens, de laatste 10 jaar is het BBP gedaald met 5,3%, ongeveer 1,3 miljoen Palestijnen in Gaza zijn voedsel onzeker en de werkloosheidsgraad bedraagt 54,9%. De Gazanen zijn in het algemeen sterk afhankelijk van humanitaire hulp. Het budgettekort van UNRWA heeft en zal een belangrijke impact hebben op de voorziening van elementaire gezondheidszorg, onderwijs en voedsel. De Gazastrook blijft bovendien lijden onder aanzienlijke stroomonderbrekingen. De toegang tot drinkbaar water is kritiek. Ook de gezondheidszorg in Gaza, voor zover deze al bestaande is, staat op instorten. Gazanen zijn daarom afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het bekomen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn. Dit kost mensenlevens. Het tekort aan infrastructuur en de financiële problemen van UNRWA hebben ook een impact op de kwaliteit van onderwijs. Fundamentele basismensenrechten worden aan de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze onttrokken. Deze situatie maakt het onmogelijk een menswaardig bestaan te leiden en heeft een impact op het algemeen mentaal welzijn.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Gaza. Hij wijst erop dat de burgerbevolking van Gaza het slachtoffer is geweest van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, te weten: Operation Cast Lead in 2008, Operation Pillar of Defense in 2012 en Operation Protective Edge in 2014. Daarnaast vinden er op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats waardoor Gazanen in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid leven. Hij benadrukt dat de veiligheidssituatie in Gaza volatiel blijft en verwijst in dit verband naar *"Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return"* van UNHCR. In 2018 was er sprake van overmatig geweld door de *Israeli security forces* in de *Occupied Palestinian Territory* (inclusief Gaza), waarbij 299 Palestijnen gedood werden, waaronder 57 kinderen, en 28.878 gewonden vielen. Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten afgevuurd vanuit Gaza waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private- en publieke structuren. Tientallen

burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakte gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten afgesloten tot nader order en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens Gisha, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit. Dat de situatie op elk moment kan escaleren wordt verder aangetoond door het tweewekelijks rapport van OCHA in verband met de periode 12 tot en met 25 maart 2019, waaruit verzoeker een passage citeert. De verschillende militaire operaties, waarbij cruciale civiele infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen, Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza. Verzoeker wijst er voorts op dat de Grote Mars van de Terugkeer nog steeds plaatsvindt op vrijdag en dat tijdens deze protesten ook in de eerste maanden van 2019 nog demonstranten werden gedood en verwond. Sinds 30 maart 2018 staat de teller van Palestijnen die gedood werden in de Gazastrook op 280 en 16.105 gewonden. Op 13 april 2019 werd er een Palestijnse jonge man van 18 jaar doodgeschoten in het noordelijke Rafah district wegens het 'negeren' van een gebod om te stoppen aan een militair checkpoint. Verzoeker besluit dan ook dat het duidelijk is dat er wel degelijk sprake is van een uiterst volatiële situatie in de Gazastrook en dat deze veiligheidssituatie actueel nog steeds als problematisch aanschouwd dient te worden. Hij voegt hier nog aan toe dat de Gazanen bovendien leven onder het autoritair regime van Hamas dat bekend staat om zijn repressief regime en mensenrechtenschendingen op grote schaal. Volgens Human Rights Watch arresteert en foltert Hamas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatah-leden/sympathisanten worden vervolgd maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media. Dit wordt mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan *"We want to live"* die recent plaatsvonden in Gaza, aldus verzoeker, die ter staving van zijn betoog verwijst naar de rapporten *"Two authorities, one way, zero dissent"* van Human Rights Watch van oktober 2018 en *"Another brutal crackdown by Hamas in Gaza"* van Human Rights Watch van 20 maart 2018. Verzoeker wijst er ook op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs nog oordeelde dat de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook dusdanig erg is en overging tot de erkenning van de vluchtelingenstatus van een Palestijn (cf. RvV 8 april 2019, nr. 219 546).

Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat in het onderzoek of de humanitaire of socio- economische omstandigheden een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM, het EHRM een onderscheid maakt tussen twee situaties. Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-statelijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden wanneer de humanitaire omstandigheden die pleiten tegen een verwijdering klemmend zijn. Dit is de redenering vooropgesteld in het arrest N.. In geval het risico op schadelijke socio- economische behandeling of schadelijke humanitaire omstandigheden veroorzaakt wordt door handelingen of nalatigheden van overheidsactoren of niet-overheidsactoren kunnen bepaalde levensomstandigheden wel gekwalificeerd worden als onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In dat geval wordt de verantwoordelijkheid van de verdragsluitende staten inzake non-refoulement uitgebreid. Dit is de benadering gehanteerd in het arrest MSS. In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het Hof als kwetsbaar bestempeld werd en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, namelijk asielzoekers. De draagwijdte van het arrest MSS beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. In het arrest Sufi & Elmi stelt het Hof een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM vast in toepassing van de MSS-benadering voor wat betreft de omstandigheden in de ontheemden- (of *Internally displaced persons*, IDP) en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia. De slechte humanitaire omstandigheden in de kampen zijn immers volgens het Hof hoofdzakelijk het gevolg van rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van de partijen in het conflict. Verzoeker merkt op dat Gaza net zoals de Westelijke Jordaanoever een door Israël bezet gebied is. Volgens het Internationaal humanitair recht is de bezettende macht, de Israëlische staat, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking beschermd onder internationaal humanitair recht, met name de Gazaanse burgerbevolking. Gaza wordt, sinds de machtsovername door Hamas in juni 2007, door Israël beschouwd als "vijandige entiteit". Israël intensifieerde hierop de reeds bestaande blokkade en sloot het gebied hermetisch af. De militaire acties en de blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël maakt volgens de VN een collectieve bestraffing uit van de volledige bevolking van Gaza omwille van politieke redenen, aldus verzoeker, die nog stelt dat de desastreuze humanitaire situatie in Gaza het resultaat is

van een illegale blokkade opgelegd door Israël en weerkerende militaire acties gericht op de burgerbevolking met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van internationaal humanitair recht en fundamentele mensenrechten zijn het gevolg van intentionele acties van de Israëlische staat. De situatie verergert bovendien verder door de politieke verdeeldheid tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit. In april 2017 escaleerde de situatie met de door de Palestijnse Autoriteit ingevoerde maatregelen tegen de Gazastrook die een negatieve impact hebben op overheidstoelagen, elektriciteitsbevoorrading en de mogelijkheid van medische behandeling buiten Gaza. Hamas en de Palestijnse Autoriteit sloten, door bemiddeling van Egypte, op 12 oktober 2017 een verzoeningsakkoord waarbij de Palestijnse Autoriteit volledige controle kreeg over de Erez-, Kerem Shalom- en Rafah grensovergang. Dit leidde echter niet tot het terugdraaien van alle opgelegde restrictieve maatregelen, noch tot een verbetering van de humanitaire situatie. Integendeel, de opgelegde maatregelen blijven de toegang tot levensmiddelen voor veel Gazanen negatief beïnvloeden. Ondertussen staat het akkoord op losse schroeven omwille van substantiële meningsverschillen tussen beide partijen. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat in het onderzoek naar de vraag of een verwijdering naar Gaza zou neerkomen op een mogelijke inbreuk van 3 EVRM de MSS benadering moet toegepast worden. Wanneer de persoon zich in precare levensomstandigheden bevindt kan de verwijdering een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Dit is een situatie van extreme armoede gekenmerkt door de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften te voorzien in combinatie met kwetsbaarheid, het geringe vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn, aangevane EU-verplichtingen en internationale verplichtingen en de eventuele omstandigheid dat de precare leefomstandigheden het cumulatief gevolg zijn van algemeen geweld of discriminatie. Verzoeker meent dat, indien een persoon verplicht wordt om terug te keren naar Gaza, alwaar men kan spreken van een onmenselijke of vernederende situatie, dit een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. Een persoon in Gaza verkeert immers, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing, in de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Palestijnse vluchtelingen vormen bovendien op zich een bijzonder kwetsbare categorie doordat hun ontheemding bestendig is in hun statuut dat nooit echt oplost in een volwaardig burgerschap. Er is daarenboven geen sprake van enig vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. Dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 EVRM die gelijkgesteld kan worden met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag werd overigens reeds bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV nr. 150 535 van 7 augustus 2015, RvV nr. 182 381 van 16 februari 2017, RvV nr. 190 280 van 31 juli 2017 en RvV nr. 206 073 van 27 juni 2018).

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook, verwijst verzoeker naar wat hierboven ter zake uiteen werd gezet. Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat hij wel degelijk verklaringen heeft afgelegd waarin hij te kennen gaf dat hij in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Het feit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze verklaringen als ongeloofwaardig afdoet, *quod non*, doet hieraan geen afbreuk. Voorts stelt verzoeker vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor de beoordeling van de (on)mogelijkheid om via de Rafah grensovergang terug te keren naar de Gazastrook baseert op objectieve landeninformatie weergegeven in de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 28 november 2018, geüpdatet op 28 februari 2019 en 25 maart 2019. Op basis van deze informatie acht verzoeker volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

- Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het Commissariaat-generaal gemakkelijk bekomen kan worden via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het Commissariaat-generaal stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza.

De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas.

- De Egyptische autoriteiten hebben Egyptair gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Caïro naar Rafah wordt

bemoeilijkt door de veiligheidssituatie en pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende checkpoints waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een '*unpredictable gateway*'. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligt, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen.

- Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend.

Hieruit volgt volgens verzoeker dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza belemmeren. Hij merkt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toepast terwijl volgens het standpunt van het UNHCR inzake artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet dient aangetoond te worden dat de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van dit geweld en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïdende te worden. Verzoeker wijst erop dat deze Raad in twee recente arresten de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigt ten aanzien van Palestijnen afkomstig uit Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D Vluchtelingenverdrag vallen, omdat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de Rafah grensovergang opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas. De Raad stelt tevens dat de COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie*" van 7 juni 2018, op basis waarvan het Commissariaat-generaal concludeert dat de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinai verbeterd is onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden, beveiligd wordt door de Egyptische politie, die samen met het leger doelwit zijn van de extremistische groeperingen actief in het gebied. Het tart volgens verzoeker de verbeelding dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lijkt te suggereren dat het voor Palestijnse vluchtelingen mogelijk is om onder politie of militaire begeleiding via Sinai, en uiteindelijk de Rafah grensovergang, Gaza te bereiken. Dit staat volledig haaks op het reisadvies dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken van België aan haar eigen onderdanen geeft en waaruit verzoeker een passage citeert. Er wordt ten stelligste afgeraden om naar Sinai te reizen, er wordt gesteld dat de Rafah grensovergang niet altijd open is en aangeraden om zich niet in de nabijheid van leger- of politievoertuigen te begeven. Er wordt met andere woorden een andere maatstaf gehanteerd voor de eigen bevolking dan voor Palestijnse vluchtelingen, die op zich al een meer kwetsbare groep vormen. Verzoeker verwijst ter zake nog naar de reisadviezen van Frankrijk en Nieuw-Zeeland. Het feit dat een terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, Gaza, niet mogelijk is omwille van praktische- en veiligheidsredenen is voldoende grond voor een *ipso facto* erkenning in toepassing van artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker merkt nog op dat de Raad oordeelt dat ook voor Palestijnen van Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, en waarop artikel 1D Vluchtelingenverdrag bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijke overweging vormt bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de Raad betrokken te worden bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptisch Sinai, moet reizen een wezenlijk element bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor *mutadis mutandis* de redenering van het EHRM in het arrest Salah Sheekh en de rechtspraak van de Raad van State toe, waarbij rekening gehouden wordt met het reëel risico op ernstige schade dat een persoon mogelijks bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land door onveilige gebieden moet reizen om zijn bestemming te bereiken. Verzoeker wenst in dit verband nog de aandacht te vestigen op het rapport "*Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return*" van UNHCR van 13 februari 2018. Verzoeker is zich er van bewust dat deze informatie

dateert van meer dan een jaar geleden, maar is er van overtuigd dat het een goed zicht schept op de situatie in het nabije verleden en de verwachtingen die men kan hebben naar de toekomst toe.

Bovendien wijst verzoeker erop dat de transporten richting de Rafah doorgang, enkel en alleen vertrekken indien deze doorgang daadwerkelijk open is. Tot dat moment worden Palestijnen in detentie gehouden in de luchthaven van Caïro en dit voor onbepaalde termijn, alleszins totdat de doorgang terug vrij is, wat onzeker kan zijn gezien de huidige omstandigheden. Onderweg wordt er op regelmatige wijze halt gehouden bij de verschillende *checkpoints*. Eén bepaalde stop betreft de overgang van het Suez kanaal, waar Egypte de brug heeft afgesloten en de overtocht per ferry gebeurt. De wachttijden kunnen lang zijn vooraleer men deze oversteek kan maken. Hierbij komt dat men de Rafah doorgang moet bereiken voor 7 uur 's avonds, het moment dat de avondklok intreedt. Indien men na 7 uur 's avonds aan de doorgang aankomt zal men zich verplicht zien om daar ter plekke te blijven overnachten, zonder enige vorm van bescherming. Tot slot betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de actuele veiligheidssituatie in de Sinai. Hij haalt in dit verband het artikel *"Despite military campaign, security concerns persist in Egypt's North Sinai"* van 21 februari 2019, het rapport *"Human Rights in the Middle East and North Africa: Review Of 2018 – Egypt"* van Amnesty International van 26 februari 2019, het rapport *"Egypt, events of 2018"* van Human Rights Watch, het artikel *"Egypt's Sinai, war on terror, and the 'deal of the century'"* van Al Jazeera van 3 juli 2018, het artikel *"Égypte: un attentat-suicide fait sept morts dans le Sinai"* van BBC van 9 april 2019, het artikel *"Military launches raids, airstrikes in North Sinai following deadly militant attack on checkpoint"* van Madamasr van 21 februari 2019 en het artikel *"Map update: security situation in Egypt's north Sinai"* van South Front van 26 februari 2019 aan. Hij besluit hieruit dat er, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert, wel degelijk praktische en veiligheidsobstakels in de weg staan van een veilige terugkeer naar Gaza via de Rafah grensovergang.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

### 3. Nota met opmerkingen

Als bijlage aan de verweernota, waarin verwerende partij het gelijk van haar beslissing herhaalt, wordt de COI Focus *"Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza"* van 25 maart 2019 en de COI Focus *"Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Tensions en mars 2019"* van 1 april 2019 gevoegd.

### 4. Nieuwe elementen

Op 11 februari 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *"Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire"* van 7 juni 2019, de COI Focus *"Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019"* van 10 september 2019, de COI Focus *"UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 20 december 2019 en de COI Focus *"Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza"* van 9 september 2019.

### 5. Voorafgaande opmerkingen

5.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de

Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

5.2. De Raad benadrukt voorts dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

5.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, volstaat het erop te wijzen dat dit artikel met ingang van 22 maart 2018 werd opgeheven bij artikel 9 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen zodat ook dit onderdeel van het middel juridische grondslag mist.

## 6. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

## 7. De motieven van de bestreden beslissing

7.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) de persoonlijke feiten die hij ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het gebied waar UNRWA werkzaam is te verlaten niet aantonen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de beschikbare informatie duidelijk blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is zijn opdracht tot een goed einde te brengen, (iii) niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, niet kan gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elke UNRWA-Palestijn zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt, uit zijn verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context, zoals wordt toegelicht, uit zijn verklaringen niet blijkt dat er wat hem betreft omstandigheden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil bestaan die hem zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen, en hij ook geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève, (iv) hem, gezien het ongeloofwaardig karakter van zijn verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend, (v) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied, dat men desgevallend vrij eenvoudig en op relatief korte tijd een Palestijns paspoort kan bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel, dat het hiervoor voldoende is dat men over een identiteitskaartnummer beschikt zodat het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd dan ook geen hindernis vormt voor de uitreiking van het paspoort, dat Hamas niet tussenbeide komt in de uitreikingsprocedure van het paspoort, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, dat de Palestijnse ambassade te Egypte in Caïro pendelbussen voorziet die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang te Rafah vervoeren, dat Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte niet geviséerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio, dat er in de Sinaï in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaat om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zodat er niet kan besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook, dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, dat de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open is geweest, dat de beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019 naar aanleiding van nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah ertoe heeft geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas doch de grensovergang na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7

januari 2019 voortdurend 5 dagen per week open bleef in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend is in beide richtingen, dat de raadpleging van diverse bronnen geen enkele aanwijzing opleverde dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft, dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel evenmin melding maken van dergelijke problemen, verzoeker geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt en uit zijn verklaringen evenmin blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Hamas hem niet zal viseren bij een terugkeer naar Gaza zodat er, rekening houdend met het gegeven dat hij reeds beschikt over een Palestijns paspoort, geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA en (vi) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 mei 2019 (CG nr. 1717006), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

## 8. Onderzoek van de uitsluiting van vluchtelingenstatus

### 8.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

*“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.*

*Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in*

*overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.*

*Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”*

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

## 8.2. Beoordeling

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker *“om welke reden ook is opgehouden”*, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

### 8.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en

voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar verzoeker opmerkt dat UNRWA geen bescherming biedt aan Palestijnse vluchtelingen vergelijkbaar met de bescherming die UNHCR biedt aan vluchtelingen die vallen onder de algemene vluchtelingendefinitie, dat de bescherming geboden door UNRWA eerder een bescherming van sociale en economische rechten is en dat UNRWA de beschermingsfunctie van UNCCP nooit heeft overgenomen, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de *“andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen”* niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking *“bijstand of bescherming”* dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: *“Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future”*. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte *“andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR”* is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar hetgeen volgt.

#### 8.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar de structurele budgettaire tekorten van UNRWA, alsook naar de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA stop te zetten. Deze beslissing heeft een enorme impact op de situatie van Palestijnse vluchtelingen die zich onder het mandaat van UNRWA bevinden, aldus verzoeker, die te dezen citeert uit het *“Humanitarian Bulletin Lebanon, Issue 30, 1/11/2017-31/01/2018”* van OCHA, uit het artikel *“UNRWA services reduction start tot bite”* van *Middle East Monitor* van 2 maart 2018, uit een rapport van de VN Veiligheidsraad (*Implementation of Security Council resolution 1559 (2004); Twenty-seventh semi-annual report of the Secretary-General [S/2018/480], 21/05/2018*) uit een bulletin van BADIL (*Understanding the Political Underpinnings of UNRWA's Chronic Funding Crisis, Bulletin No. 27, june 2018*), uit het rapport *“Gaza ten years later”* van UNSCO van juli 2017, uit het rapport *“Gaza. 100 thousand hours of isolation”* van Euro-Mediterranean Human Rights Monitor van januari 2017, uit het *“Economic Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee”* van The World Bank van 27 september 2018, uit het artikel *“Half a million fewer Palestinian refugees set to receive UN aid next year”* van *Middle East Eye* van 17 december 2018 en uit het *“Humanitarian Bulletin Occupied Palestinian territory”* van OCHA van september 2018. Verzoeker benadrukt dat, wanneer vastgesteld wordt dat UNRWA omwille van deze langdurige financiële problemen niet langer in staat is om effectieve bijstand te verlenen, dit volgens UNHCR kan beschouwd worden als een objectieve reden voor insluiting onder artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag.

Uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft.

Uit de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten heeft tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde *emergency appeals* of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening – waarbij het verschaffen van voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het *“Community Mental Health Programme (CMHP)”*, het *“Job Creation Programme”*. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestijnse Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële noden van het agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt. UNRWA's deficit voor 2019 lijkt thans echter sterk te zijn afgenomen nu verschillende internationale schenkers, waaronder België en Nederland hun bijdragen hebben hervat, de Verenigde Arabische Emiraten een tweede betaling van 25

miljoen dollar hebben aangekondigd en ook Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar heeft aangekondigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

8.2.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

8.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het HvJ niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen genomen worden:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer
- verzoekers vluchtmotieven
- verzoekers socio-economische situatie
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar *“Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *“om welke reden ook is opgehouden”* in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

8.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai en betoogt dat er praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 25 maart 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker beschikt over een paspoort, geldig tot 14 september 2020. Hij is aldus in het bezit van de nodige documenten om toegang te krijgen tot de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuen. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *‘Comprehensieve Operatie Sinai 2018’*, die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste

grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende reisadviezen voor Egypte, rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van dien aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen *verlaten* (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen *terugkeren* naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van dien aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Cairo met een vlucht van Egypt Air. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Cairo. Vanuit Cairo reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet opgevolgd worden wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met Al Qassem brigade kan immers geen geloof worden gehecht zoals blijkt uit wat volgt. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zal verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. In zoverre hij te dezen verwijst naar de arresten nr. 215 224 van 16 januari 2019 en nr. 216 474 van 7 februari 2019, volstaat het erop te wijzen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de betreffende dossiers baseerde en die door de Raad onvoldoende actueel en/of volledig werd geacht, reden waarom werd overgegaan tot vernietiging van de toen bestreden beslissingen, ondertussen geüpdatet werd. De Raad benadrukt bovendien dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

#### 8.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er dient evenwel tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 5 december 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie *“Operatie Beschermde Rand”* startte. In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van *‘de Grote Mars van de Terugkeer’*. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden). De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers. Sinds begin november 2018 nam het gebruik van geweld tijdens de protesten af. Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Tensions en mars 2019”* van 1 april 2019 blijkt bovendien dat het geweld tussen Israël en Hamas opnieuw opflakkerde nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. 70 personen werden gedwongen hun huizen te evacueren en zijn dakloos. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelen de betrokken partijen sinds 28 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël. Op deze datum herdachten ook tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van *‘de Grote Mars van de Terugkeer’*. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid werden bij incidenten langs de grens vier Palestijnen gedood en raakten 112 mensen gewond.

Voorts leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuren Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn “luchteenheid”.

Ook in 2019 worden Palestijnen getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van *‘de Grote Mars van de Terugkeer’*. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename van geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. OCHA registreerde van 30 maart 2018 tot 30 april 2019 156 Palestijnse slachtoffers, waaronder 43 kinderen, en 31.249 gewonde Palestijnen in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van *‘de Grote Mars van de Terugkeer’*.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden gevisieerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een

voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van de verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt te dezen nogmaals dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

#### 8.2.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

##### 8.2.3.4.1. Verzoekers socio-economische situatie in Gaza

Verzoeker is van mening dat wegens de actuele humanitaire -en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 EVRM bereikt is en dat er kan gesproken worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden

onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat *an sich* bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden in diens oordeel dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het *El Kott*-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofdte een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. In zoverre verzoeker in dit verband verwijst naar de arresten *MSS tegen Griekenland en België* en *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, wijst de Raad erop dat opdat de overwegingen in het arrest *Sufi en Elmi* van 28 juni 2011 naar analogie kunnen toegepast worden, verzoeker dient aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie van

Palestijnen in de Gazastrook vergelijkbaar is met de situatie in de ontheemden- en vluchtelingenkampen Somalië en Kenia, *quod non in casu*, zoals ook blijkt uit het voorgaande. Bovendien is het niet zo dat de Israëlische overheid weigert om (inter)nationale hulporganisaties toe te laten in de Gazastrook, noch kan gesteld worden dat Gazanen geen toelating hebben om de Gazastrook te verlaten, al is de mogelijkheid tot in- en uitreis afhankelijk van de opening van de grenspost te Rafah. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren doch hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“U stelt immers dat uw familie over een eigen huis beschikt waarin momenteel nog één broer en twee van uw zussen wonen (CGVS, pg.3). Jullie huis werd beschadigd in de oorlog van 2008-2009, maar jullie slaagden erin het huis daarna terug te herstellen (CGVS, pg.3). Daarnaast beschikken jullie over een klein stuk grond (CGVS, pg.3). Uw gezin in Gaza wordt momenteel ondersteund door uw broer I.(...) die karate les geeft en die tornooien doet (CGVS, pg.3). Daarnaast krijgt hij hulp van uw broer in Duitsland en uw ooms langs moederskant (CGVS, pg.3). U slaagde erin uw reis van meer dan 10 000 dollar in het totaal te bekostigen met de hulp van uw broers en andere verwanten (CGVS, pg.6). Elk van uw broers en zussen hebben gestudeerd (CGVS, pg.7). U heeft toegang tot de medische (basis)zorg (CGVS, pg.2) en uw familie ontving ook voedselhulp naargelang de noden (CGVS, pg.2).”* Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee echter geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ in de zin van artikel 3 EVRM loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met de artikelen 2 en 3 EVRM.

Opnieuw kan de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad benadrukt nogmaals dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen dient onderzocht te worden.

#### 8.2.3.4.2. Verzoekers vluchtmotieven

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij Gaza verliet wegens problemen met de Al Qassem brigade nadat hij op een landbouwgrond die zij bezitten een constructie van hen had verwijderd, samen met de materialen die hij er vond. Na lezing van het administratief dossier, is de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat deze persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen.

In dit opzicht zet de bestreden beslissing uitgebreid uiteen waarom verwerende partij van oordeel is dat (i) het crescendo dat hij hanteert – van helemaal niets te weten en daarom ongewild slachtoffer te zijn van zijn onschuldige daden tot een bewuste daad van verzet tegen al Qassem uit liefde voor zijn landbouwgrond en tegen de daden die zij stelden wat ook de gevolgen zouden mogen zijn – ervan getuigt dat hij zijn verhaal vorm geeft conform de wenselijkheid van de antwoorden op de vragen die het CGVS hem stelt en het dan ook niet mag verwonderen dat aan zijn versie van de feiten geen enkel geloof kan worden gehecht, (ii) aan de oproepingsbrief van Al Qassam en de twee oproepingsbrieven uitgeschreven door de interne veiligheidsdienst van Hamas geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht daar deze kopieën betreffen en aldus gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien de datum van ontvangst van deze brieven werd gedateerd een dag voor de opmaak ervan waardoor de nodige vragen kunnen worden gesteld bij de authenticiteit van deze documenten, (iii) uit zijn verklaringen blijkt dat zijn broer E. Gaza eveneens heeft verlaten en dat de reden voor diens vertrek een gevolg is van verzoekers directe vluchtaanleiding, dan ook kan worden verwacht dat verzoeker voldoende moeite zou ondernemen om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die zich zouden hebben voorgedaan die verband houden met zijn problematiek en de vaststelling dat hij naliet dit te doen wederom twijfels doet rijzen omtrent de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, (iv) zijn stelling dat hij in Maleisië een verzoek om internationale bescherming indiende bij UNHCR allerm minst aantoonde dat hij daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming aangezien het hier enkel een registratie blijkt te betreffen en zijn verzoek nooit werd onderzocht of afgesloten en (v) de vaststelling dat zijn verzoek om internationale bescherming in Nederland tot drie maal toe negatief werd afgesloten de huidige appreciatie van het CGVS ondersteunt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Immers, in zoverre verzoeker louter volhardt in zijn verklaringen dat hij de Gazastrook is moeten ontvluchten vanwege de problemen die hij kende met Al Qassam omwille van het afbreken van een constructie die zich op zijn landbouwgrond bevond, brengt hij geen argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op voormelde motieven van de bestreden beslissing, die onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoeker bijkomende verklaringen wenst af te leggen aangaande de betrokkenheid van zijn broer E. bij de Al Qassam brigade en de problemen die verzoeker zou hebben gekend, dient de Raad vast te stellen dat hij een gewijzigd asielrelaas uit de doeken doet en dat hij aldus, hoewel hem uitdrukkelijk werd gewezen op het vertrouwelijke karakter van de asielprocedure en het belang om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, heeft nagelaten om hier gevolg aan te geven, hetgeen op geen enkele wijze kan worden verschoond en wat in ernstige mate zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt. Van verzoeker mag immers worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn vraag om internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen nemen door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat

hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Uit de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker doorheen de administratieve procedure relevante informatie heeft achtergehouden voor de instanties bevoegd voor het beoordelen van zijn nood aan internationale bescherming, en dat hij het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve onmogelijk heeft gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn asielrelaas. De Raad benadrukt dat verzoeker zelf de volledige verantwoordelijkheid dragen voor het bewust afleggen van bedrieglijke en onvolledige verklaringen en wijst er te dezen op dat bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken werd benadrukt: *“U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen. U moet zo mogelijk documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen. U moet alle stukken die u in uw bezit hebt voorleggen. U mag geen documenten achterhouden. U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen. U moet al het mogelijke doen om stukken te bekomen.”* (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst CGVS, voorafgaand advies). Dat verzoeker de in het verzoekschrift verschaftte toelichtingen niet eerder durfde vermelden omdat hij vreesde dat zijn verklaringen kenbaar zouden gemaakt worden aan de Palestijnse gemeenschap en zijn familie die zich nog in Gaza bevindt op die manier in gevaar zou komen, kan geenszins overtuigen. Daargelaten het feit dat het de Raad op basis van de uiteenzetting in het verzoekschrift volstrekt onduidelijk is op welke manier het afleggen van correcte, waarachtige verklaringen verzoekers familie in Gaza in gevaar zou brengen, wijst de Raad er te dezen op dat een verzoek om internationale bescherming op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen impliceert in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker (kunnen) bieden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt bovendien in alle vertrouwen. Ook de in het verzoekschrift aangehaalde angst dat hij er door de Belgische autoriteiten van zou worden verdacht eveneens deel uit te maken van de Al Qassem brigade, biedt geen verschoning voor het afleggen van leugenachtige en bedrieglijke verklaringen, dit door tal van uitermate belangrijke elementen die de kern van het asielrelaas uitmaken bewust te verzwijgen of geheel anders voor te stellen. Indien verzoeker daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, mag immers worden verwacht dat hij onmiddellijk en ten allen tijde de waarheid vertelt aan de instanties die hem deze bescherming kunnen verlenen. De Raad is van oordeel dat het feit dat verzoeker pas na confrontatie met een negatieve beslissing op de proppen komt met aanvullingen op zijn asielrelaas in ernstige mate zijn geloofwaardigheid ondermijnt en dat verzoekers houding allerminst getuigt van een werkelijke nood aan internationale bescherming. Verzoeker slaagt er met de uiteenzetting in het verzoekschrift overigens geenszins in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Er kan immers niet worden ingezien hoe het gegeven dat verzoeker niet wenste kenbaar te maken dat zijn broer lid was van de Al Qassam brigade hem belette te verklaren dat (1) hem meerdere malen zou zijn gevraagd om zich aan te sluiten bij de Al Qassam brigade en dat hij omwille van zijn weigeringen meerdere malen werd geslagen en zelfs tot drie maal toe werd ontvoerd door hen en dat (2) hij wel degelijk thuis was op het moment dat de Al Qassam brigade een huiszoeking deed en dat er zelfs op hem werd geschoten. Evenmin kan worden ingezien hoe de betrokkenheid van verzoekers broer kan verklaren waarom de data van ontvangst van de door hem neergelegde oproepingsbrieven gedateerd werden een dag voor de opmaak van deze brieven. Het hoeft voorts geen betoog dat de vaststelling dat verzoeker in het verzoekschrift nogmaals een andere versie van de feiten geeft, namelijk dat zijn broer toestemming had gegeven aan de Al Qassam brigade om de materialen voor graafwerken op hun landbouwgrond te plaatsen, dat hij zich hier echter niet in kon vinden en van mening was dat dit de nagedachtenis van wijlen zijn vader besmeurde en dat hij daarom overging tot het verwijderen van de materialen, de oprechtheid van zijn verklaringen verder aantast. Verzoekers voortdurend wisselende verklaringen in dit verband maken dat hieraan naar het oordeel van de Raad geen enkel geloof kan worden gehecht. Het kan de Raad in de door verzoeker in het verzoekschrift geschetste context, namelijk dat hij al meermaals hardhandig werd aangepakt door de Al Qassam brigade en zelfs tot drie maal toe werd ontvoerd door hen omwille van zijn weigering om zich bij hen aan te sluiten, overigens allerminst overtuigen dat verzoeker wetens en willens de materialen van de Al Qassam brigade van zijn grond zou verwijderen, zich ten volle bewust zijnde van de gevolgen dat dit met zich mee zou brengen, en zich op deze manier opnieuw zou blootstellen aan de toorn van zowel zijn broer als de Al Qassam brigade, dit enkel om de nagedachtenis van zijn vader te eren. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de Raad ook verzoekers relaas zoals hij het schetst in het verzoekschrift van iedere geloofwaardigheid is ontdaan.

De door verzoeker voorgelegde documenten kunnen de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet in positieve zin ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“Daarnaast legt u ter staving van uw vrees kopiën voor van een oproepingsbrief van Al Qassam en van twee oproepingsbrieven uitgeschreven*

door de interne veiligheidsdienst van Hamas. Dient in deze te worden opgemerkt dat aan deze brieven geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht daar deze kopieën betreffen en aldus gemakkelijk manipuleerbaar zijn. Bovendien kan ook wat de inhoud betreft reeds de nodige vragen worden gesteld bij de authenticiteit van deze documenten. Zo werd de datum van ontvangst van deze brieven gedateerd een dag voor de opmaak ervan (CGVS, pg.10, zie administratief dossier). Geconfronteerd met het feit dat het onmogelijk is dat een brief wordt afgeleverd een dag voor hij wordt opgemaakt, heeft u hiervoor geen verklaring (CGVS, pg.10). Het hoeft opnieuw geen betoog dat bovenstaande allerm minst de aannemelijkheid van uw vrees ten goede komt.” en “De overige documenten die u voorlegt kunnen deze appreciatie niet wijzigen. Ze ondersteunen louter uw verklaringen met betrekking tot uw identiteit, herkomst, UNRWA statuut, opeenvolgende verblijfplaatsen, uw registratie bij UNHCR in Maleisië, het overlijden van uw vader en het feit dat jullie over een huis beschikken in Gaza. Geen van deze documenten toont echter aan dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.” De motivering in de bestreden beslissing wordt door verzoeker niet ontkracht met valabele argumenten.

In de mate verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

#### 8.2.3.4.3. andere relevante elementen

*In casu* ontwaart de Raad, na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor hij gedwongen werd het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

#### 8.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, en verzoeker bovendien niet aantoonde dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1 D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er *in casu* geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, “subsidiair” wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een “*individuele beoordeling van alle relevante elementen*” werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het HvJ in het bovengenoemde arrest *El Kott* (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting zesentwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS